
PÍRKO
EDENA NEBESKÁ

PÍRKO

EDENA NEBESKÁ

ÚVODEM

Každé ráno si chodím do parku trochu zaběhat, vyčistit si hlavu a nabrat novou sílu na další den. I dnes tomu nebylo jinak. Zamířila jsem na své obvyklé místo, zastrčila sluchátka od MP3ky do uší a pomalým tempem běžela každodenní trasu. Ani nevím, proč jsem ji nikdy nezměnila. Pořád stejný úsek, stále ty samé melodie v uších.

Vědomě jsem si vytvořila svůj stereotypní způsob života. Zcela a s odhodláním si den po dni malovala rutinní a naprosto dokonale se rýsující nudou protkanou etapu svého života. *Chtělo to změnu a sakra velkou*, říkala jsem si v duchu.

Poté co mi tyto myšlenky začaly postupně docházet a já si uvědomovala jejich podstatu, zastavila jsem svůj pomalý běh, rozhlédla se kolem, a kdo ví proč, pohlédla jsem dolů na trávu právě pokrytou ranní rosou. Tam dole na trávě vedle malého lístečku, který právě spadl ze stromu na zem, leželo ptačí pírko, heboučké peříčko. Muselo zřejmě vypadnout z hnízda nebo odpadlo za letu jako již nepotřebné jednomu z ptáků, kteří tady na stromech žijí a zpívají si své melodie, vábící všechny kolem.

Pírko, takové malé nic, pomyslela jsem si. Vítr s ním zlehka pohupoval, občas jej poponesl o kousek dál a já vše sledovala svým upřeným pohledem, jako bych nikdy nic krásnějšího, něžnějšího a

bezbrannějšího neviděla. Měla jsem v ten moment pocit, jako když s tím pírkem letím, jako bych se sama nadnášela v celé své aktuální těžkosti. Cítila jsem se tak svěže, štíhle a lehounce jako to peříčko, které ač už nepoužívané, z ptačího kabátku vytržené, začalo si právě žít svým vlastním nadýchaným životem.

Chtělo se mi z té krásy skoro brečet. V duchu jsem si pomyslela, že bych se o něj měla postarat, když tu leželo tak opuštěné a nevinné. Bez dalšího přemýšlení jsem se sehnula a velice opatrně si jej položila do dlaně. Byl to neskutečně milý a laskavý pocit. Šimravým způsobem si to malé chundelaté peříčko našlo cestu až do mého srdce. A tehdy jsem si vzpomněla!

...před deseti lety...

NÁVRAT DOMŮ

Už to bude skoro deset let, co jsem se po dvou parádních letech strávených na různých místech světa vrátila domů. Přivezla jsem si tehdy spoustu zážitků, zkušeností, vizí a i trochu peněz.

Věděla jsem, že mi peníze jednoho dne dojdou a budu muset začít hledat nějakou práci tady v Čechách, ale skoro rok jsem z těch peněz vydělaných v cizině dokázala celkem slušně vyžít. V té době jsem neměla žádný vztah. Bydlela jsem v malé garsonce, jejíž náklady nebyly nijak závratné, a tak mě nic nenutilo do práce chodit.

Po pár měsících však nadešla doba, kdy se mé úspory začaly postupně ztenčovat. Zvolna jsem tedy rozhazovala pomyslné sítě a přes známé a kamarády se doptávala nějaké zajímavé činnosti za solidní úplatu.

Zpočátku nabídky nebyly moc lákavé. Jak jsem si totiž za těch několik měsíců zvykla spíš nedělat než dělat, bylo hodně těžké si představit cokoliv, co by mě jen trochu zajímalo. Dávala jsem tedy všemu volný průběh a očekávala, že si mě vhodná pozice najde sama. Že si mě nějakým neviditelným magnetem přitáhne a já pro

to nebudu muset udělat téměř nic. A možná by se nechalo říct, že tomu i tak bylo.

Jednoho dne jsem šla vybrat svou poštovní schránku. Po vyřazení různých složenek, letáků a podobných nesmyslů mě zaujal malý barevný papírek. Začetla jsem se do textu a zjistila, že se jedná o nabídku práce. V duchu jsem si říkala, že to bude nějaké znamení, a že bych na ni možná měla zareagovat.

Opsala jsem si uvedený e-mail a dala dohromady několik vět coby zájem o práci. Připojila i dosavadní životopis a vše odeslala do neznámých končin. Nato jsem zavřela notebook a šla si po svých.

Asi jsem svůj záměr dokonce na nějakou dobu vypustila z hlavy, protože minimálně týden jsem se do e-mailu ani nepodívala. Buď jsem zapomněla, nebo a k tomu bych se přikláněla více, jsem zkrátka měla lepší program než civět do počítače.

Když jsem po pár dnech notebook opět zapnula, měla jsem v poště pár spamů, nějaké reklamní nabídky ze shopů, ve kterých si nakupuji a pak jeden e-mail od neznámého odesílatele. Světe, div se, byla to odpověď na mou žádost o práci.

Zvali mě na osobní pohovor. Ty já ze srdce nenáviděla. Hned jsem si vzpomněla na své pohovory, kterými jsem procházela ještě po škole. Člověk se snažil, dělal maximum a vždy stejná reakce „Je nám líto, ale vybrali jsme si jiného zájemce“. Takhle to bylo téměř pořád. Pokud se jednalo o nějakou slušnou a zajímavou práci, byla hned pryč, anebo jsem nedostala ani šanci, abych mohla ukázat, co umím.

V tomto právě aktuálním případě jsem tedy nechtěla ještě jásat. Pozvánka na pohovor přece nic neznamenala. Rozhodně jsem neměla nic jistého. A vlastně jsem ani nevěděla, kde ta firma vůbec je.

Podle názvu města nebo spíše vesnice mi nebylo ani trochu jasné, kudy se tam jede, jak je to daleko, a hlavně jak se tam případně dopravím. Minimálně na ten pohovor. Vyhledala jsem si tedy na mapách možné trasy a kupodivu jsem zjistila, že cíl je od mého bydliště jen necelých dvacet kilometrů. Trochu jsem se zastyděla. Cestovala jsem téměř po celém světě, a přitom jsem ani nevěděla, jaká města byla v mém nejbližším okolí.

Domluvila jsem si schůzku a než onen den nastal, vymýšlela si různé scénáře, jak bude pohovor asi vypadat. Jací lidé u něj budou. Budu tam sama nebo mě posadí do místnosti k dalším dvaceti uchazečům?

Podle jména člověka, který se mnou v e-mailu jednal, se mi hned vybavil ulízaný kravaťák v dokonale padnoucím obleku. Tato představa mě trochu děsila, protože jsem vůbec netušila, co si vhodného obléci. Spousta lidí dá na první dojem a pokazit si vše hned při prvním setkání jsem nechtěla.

Měla jsem týden na to, abych pečlivě zvážila svou róbu, účes a popřemýšlela o vyjadřování, všech neverbálních projevech a podobně. Vzápětí jsem si však podobné myšlenky bez lítosti zakázala. „Přece jsem necestovala po světě jen proto, abych se následně bála jít na jeden pitomý pohovor? Mám tolik zkušeností,

kolik by nedokázali dát dohromady minimálně dva lidi. A budu se tady děsit nějakého pitomečka v obleku? Vždyť přece o nic nejde. Můžu jít přece jinam.“

Tím jsem zakončila svůj monolog před zrcadlem, zhluboka se nadechla a po pár okamžicích vydechla. Byl to můj způsob, jak se rychle zbavit stresu.

Do kýženého dne D jsem se již snažila věnovat příjemnějším činnostem hlavně proto, abych zaměstnala svou mysl něčím povznášejícím a nemusela pořád polemizovat nad dosud neznámou situací.